

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. M.**, bývajúcej v S.S., zastúpenej Mgr. P., advokátom v B., proti žalovaným **1/ J.**, bývajúcemu v S.S., **2/ J.**, bývajúcej v S.S., obaja zastúpení JUDr. F., advokátom v Ž.Ž., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17 C 115/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. novembra 2012 sp. zn. 5 Co 395/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 13. júna 2012 č.k. 17 C 115/2010-226 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že je vlastníčkou v podiele 1/1 k pozemku KNC parc. č. X. o výmere 28 m² zast. pl. a nádvoría kaz. úz. S., vytvorené GP zo 17. augusta 2010, úradne overeným Správou katastra Ž. 19. augusta 2010 z KNC parc. č. X. kat. úz. S. zap. na LV č. X. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v čase podania žaloby ani po začatí konania u žalobkyne nebol daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení a rozsudok súdu tak nemohol zlepšiť jej právne postavenie, pretože svoje vlastnícke právo v tom čase nepreukázala. V čase rozhodovania súdu po predložení listu vlastníctva je nepochybné, že žalobkyňa je zapísaná ako spoluvlastníčka v podiele 2/7 KN E parc. č. X. na základe darovacej zmluvy z 19. marca 2013 zap. pod V X. Svoje vlastnícke právo v spoluvlastníckom podiele má žalobkyňa zapísané v katastri nehnuteľností a teda súdne rozhodnutie by nebolo podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností, aby sa faktický stav zosúladiť so stavom právnym. Podľa identifikácie parciel je tiež nepochybné, že z tejto pôvodnej pkn. parc. č. X. bola okrem iných vytvorená aj KN C parc. č. X., zap. na LV č. X., ktorých vlastníckmi sú žalovaní a v prospech nich svedčí

nadobúdaci titul osvedčenia o vydržaní. Žalobkyňa si až po začatí konania upravovala spoluvlastnícky vzťah k nehnuteľnostiam, ňou znejúci petit o určenie vlastníckeho práva vo vyššom podiele než jej patrí nie je prípustným procesným nástrojom ochrany jej práva a zasahuje do práv ostatných spoluvlastníkov vedených na LV č. X. v katastri nehnuteľností. S poukazom na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p., preto žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov konania v sume 445,74 Eur s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. novembra 2012 sp. zn. 5 Co 395/2012 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov odvolacieho konania vo výške 66,32 Eur k rukám advokáta. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa, keď po preskúmaní napadnutého rozsudku a spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa v konaní nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 80 písm. c/ O.s.p. a preto v súlade so zásadou hospodárnosti konania sa nezaoberal skutkovým stavom v predmetnej veci. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 151, § 142 ods. 1 O.s.p., úspech v konaní a vznik trov na právnom zastúpení.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, žiadala ho zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne rozsudky oboch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. došlo podľa jej názoru tým, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a tiež odvolacieho súdu nemajú náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., že neboli vykonané ňou navrhnuté dôkazy (výsluchy navrhnutých svedkov) a súd nepripustil navrhované zmeny návrhov v zmysle podaní žalobkyne. K inej vade konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. došlo podľa názoru žalobkyne tým, že odvolací súd nezistil existenciu dôvodov na zrušenie rozsudku súdu prvého

stupňa „v zmysle dôvodov podľa § 205 ods. 1 a ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ a f/ O.s.p., keďže prvostupňový súd vyhovel žalobnému návrhu navrhovateľky v plnom rozsahu“ a nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie. Napokon namietla, že súdy nižších stupňov nesprávne právne posúdili skutkový stav veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a za nesprávne a nezákonné považovala aj rozhodnutie o trovách konania, pretože súd mal o trovách konania rozhodnúť podľa § 150 O.s.p. a náhradu trov konania nepriznať žiadnemu z účastníkov. Navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Žalovaní navrhli dovolanie zamietnuť (zrejme odmietnuť) z dôvodu, že nebolo podané včas, dovolanie nie je prípustné, odvolací súd nepripustil možnosť podať dovolanie a žiadali uložiť žalobkyni zaplatiť im náhradu trov dovolacieho konania vo výške 67,88 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. Os.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke

zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli, ani v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania žalobkyne a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., dovolací súd skúmal namietanú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť

taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Dovolaiteľka v danej veci namietala predovšetkým nedostatky týkajúce sa vykonávania dôkazov. Uviedla, že súd nevykonal ňou navrhnuté dôkazy (predovšetkým výsluch svedkov), nepripustil zmenu návrhu a poukázala na nedostatky hodnotenia dôkazov v súvislosti s konštatovaním súdu o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nedostatočne odôvodnené, čo malo viesť k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu ochranu.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – „ďalej len ústavy“, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – ďalej len „dohovor“) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie dovolateľka v danej veci využila (nebolo jej odňaté). Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobkyne nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (por. napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). Odvolací súd (ani okresný súd) preto svojím postupom dovolateľku nevyklúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva. Ak však súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná, musí svoj postup odôvodniť (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné). Vysvetlenie dôvodov pre nevykonanie navrhnutých dôkazov posilňuje presvedčivosť rozhodnutia z hľadiska atribútov správnosti, zákonnosti i dôvodnosti.

Nie je možné prisvedčiť námietke žalobkyne ani v tom, že súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že nepripustil vstup ďalších účastníkov na strane žalobkyne do konania.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 1 vety prvej O.s.p., na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník.

Zo znenia cit. ust. jednoznačne vyplýva, právomoc súdu rozhodnúť, či pripustí alebo nepripustí vstup ďalšieho účastníka do konania a na koho strane, pričom proti takémuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Súd spravidla nepripustí vstup účastníka do konania vtedy, ak by jeho pripustenie do konania bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, príp. ak predmet konania nesúvisí s osobou, ktorá má do konania vstúpiť.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa nepripustil vstup ďalších účastníkov na strane žalobkyne do konania po tom, čo nepripustil zmenu návrhu žalobkyne z dôvodu, že z návrhu na pristúpenie ďalších účastníkov na strane žalobkyne vyplýva uplatnenie iných práv na súdnu ochranu než je uplatňované žalobkyňou v už prebiehajúcim konaní.

Nepripustením vstupu ďalších účastníkov do konania v zmysle vyššie uvedeného, preto nedošlo postupom súdu k odňatiu možnosti žalobkyni konať pred súdom.

Dôvodná nebola ani námietka žalobkyne o jej odňatí možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa preukázania vlastníckych vzťahov žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti. Ako už bolo uvedené vyššie, súd prvého stupňa v základnom konaní vyslovili názor, že v predmetnej veci žalobkyňa nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a preto s poukazom na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p., bola jej žaloba zamietnutá, pričom tento svoj právny záver aj náležite odôvodnil.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že tiež rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, pretože odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými námietkami, ktoré vo svojom odvolaní uviedla, keď „prvostupňový súd sa nepochopiteľne uchýlil k skúmaniu vlastníckych vzťahov ...čo odvolací súd nesprávne potvrdil“, dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového,

ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa stotožnil a považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny (§ 219 ods. 1,2 O.s.p.). Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobkyňa nepreukázala v konaní naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. a preto sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania nezaoberal skutkovým stavom veci. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v spojení s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery prijaté súdmi nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že ich odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

Z tvrdení dovolateľky vyplýva, že konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a odôvodnila svoje dovolanie tým, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veta druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti tenktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený

prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľka namietala aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd

ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobkyňou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolací súd odmietol aj dovolanie žalobkyne smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani v tomto prípade dovolací súd nezistil, že by došlo k vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Úspešným žalovaným nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy súvisiace s odmenou právneho zástupcu žalovaných za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné a účelné bránenie práva vzhľadom na obsah jeho vyjadrenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová